Sölvi minn! — nú ertu í miklum hörm-
-ungsmæðunum! — og það var að morgni
ins 30ta Septembermán. 1853., — að þjer var
-að þeim þörfunnum ógnarlegast og fram-
hleypninnar — að "taka ídrei fastann" — og flytja
ídur vestur —: þetta var að Hóli á Langanesi:
„Þrælaraa-tuskan" þar Hallþór = Halldór Bjarn
-arson, "níðingur"! Eiríkur Eiríksson, hrepp-
stjóra-"andaneitlingur" = "níðingur ncarra",
á Eldjárnsstöðum; — Zaccarías Benjamíns
-son, "allra hunda argastur í þistilfirði og
Langanesi"; — Júlíus "minnstvörkur" á Sau-
-ðanesi, "gráþorshundsins": — "Böðulatuskan" —
Jón Þorsteinsson á Eldjárnsstöðum; — Ein-
-ar á Hóli þar næsta bæ; Pjetur Einarsson
í Hvammkoti. Þessir komu allir að Sölva
saklausum, og bundinn á Grand — að taka S.,
flytja hann til þrælara fyrst, og svo vestur á
bóginn —: átti að gánga hreppstjóra til hrepps..
Þessir bættust við á leiðinni, til að þvínga S.
hærta með höggum og ógurlegustu skömmum
sem þó sýndi engum manni mein af sjer
í orði eða verki, en þoldi alt illt af þeim "fyr-
-tunnum, guðníðíngunum dómalausu", en flutt
-u hann áfram, án þess hann hjeldi rakkar
orði fyrir sig, eða rakkurri ástæðu rjettvísinnar
Um þetta alt var þetta kveðið af samlíka:

Guðlausir hundar! glefsandi hvarfkunnum
saklaust manndáð Sölva! — Níðingar Síra,
rjúpu Sömmum, Sölva ýfir frelsi, sálar-
-eitra! —
Aukfatar, emir, öllum villir, flárráðir,
fáráðar! á hjúndabraut; —: Lögðu leiðarsis-
legasttramma, samlífissamir: soðhaunta
-brant! —
Bjeþaðir, bölvaðir! um beygðir þvala —
lögðu leið um land, Tíggi sinnar —:
Hataðu Harngjemlir, hundar fláráðir, —
Blessaraand þar er fjötti Sölva! —
Ritu, Kipvíldis legasthvakunum — flá-
ráðir fjendur: þvíð — Kjettvísi —; Eingi
kom ekur — og eingi veindi utan Sölva
þá að sanna Speki; fláráðir þá bjetu
á fálka vor, og gneyjuðu af gremdum ávgu..